

Recensie: Interview The Maccabees over Marks To Prove It

foto © Pooneh Ghanaweb

Recensie:

The Maccabees zijn drie jaar na hun succesvolle voorganger 'Given To The Wild' terug met een nieuw album: 'Marks To Prove It'. Concertnews.be zat samen met zanger Orlando Weeks en gitarist Felix White aan tafel voor een gesprek over de nieuwe plaat, hoe slecht zijn in spelling voordelig kan zijn en hun vreemde ervaringen tijdens optredens.

De nieuwe plaat 'Marks To Prove It' is eindelijk uit. Wel een anderhalf jaar later dan voordien aangekondigd. Wat is er gebeurd?

Felix: (lacht) Het heeft inderdaad langer geduurd dan we hadden gedacht. Toen onze tour van het vorig album er op zat, voelden we ons echt zelfzeker. We hadden het gevoel dat we veel te vertellen hadden. Daarom doken we ook meteen terug in de studio. Maar na een tijdje zijn we terechtgekomen in een doodlopende straat. Na een jaar waren we uitgeput, maar al te ver in het proces om een pauze te nemen. Het was een moeilijke periode, maar volgens mij zijn we er uitgekomen met een zeer goede plaat.

Was het creatieve proces dan anders op deze plaat?

F: De vorige plaat had veel meer lagen. We verzamelden sounds en stuurden die dan door naar elkaar. Nadien bouwden we er telkens verder op. Deze keer wilden we samen met de band in één ruimte opnemen. Dus het proces was compleet het tegenovergestelde dan bij de vorige plaat.

Jullie hebben nu ook een eigen studio gebouwd. Hoe belangrijk is die stap geweest voor jullie?

F: De logistiek is anders. Dat is een andere reden waarom het langer geduurd heeft vooraleer deze plaat er was. We hadden bijvoorbeeld geen geluidsingenieurs rondom ons om ons te helpen met de opnames. Het heeft even geduurd vooraleer we de ruimte optimaal hadden geïsoleerd om het zo goed mogelijk te laten klinken. Daarnaast hebben we erg veel tijd gestoken in het researchen naar het juiste materiaal.

Orlando: Inderdaad. Vroeger leenden we materiaal uit van mensen waarmee we samenwerkten. Dan kan je een bepaalde voorversterker, processor of microfoon testen en uitmaken of je hem kunt gebruiken of niet. Het duurt een tijdje vooraleer je je factory opbouwt en om er alles te laten inpassen.

F: Normaal betaal je een producer en levert hij het nodige materiaal. In plaats van dat te doen hebben we het geld dat we van ons label kregen, geïnvesteerd in onze eigen studio.

Jullie proberen ook telkens anders te klinken dan de vorige plaat. Is dat dan het moeilijkste bij het maken van een album?

F: Neen, het is niet zo moeilijk omdat we er altijd van overtuigd zijn dat we niet willen klinken als de vorige plaat. Het is dus geen moeilijke beslissing, maar anderzijds duurt het zo lang vooraleer je je trucjes onder de knie krijgt dat je er toch telkens naar teruggrijpt. Wat wel moeilijk is, is het krijgen van een soort momentum. Deze keer hebben we bijvoorbeeld veel meer gewerkt met piano's, minder lagen gebruikt. Het was dynamisch heel anders.

Experimenteren jullie dan steeds met nieuwe instrumenten?

O: Ik heb vroeger gespeeld op een Wurlitzer piano van een vriend. Dat instrument vond ik zo fantastisch dat ik zelf naar één op zoek ben gegaan. Op het internet

waren de prijzen zo duur. Ik ben echt heel slecht in spelling dus ik zocht telkens naar 'Wurlitter'. Een verkoper, die blijkbaar ook slecht was in spelling had het met die schrijfwijze te koop gezet. Maar omdat niemand onder die term zocht, kreeg hij hem maar niet verkocht en liet hij zijn prijs telkens zakken. Zo heb ik een Wurlitzer (doet moeite om het uit te spreken) aan een zeer goede prijs gekocht. Dat instrument is echt zo fantastisch. Ik kan er urenlang op spelen en songs mee schrijven. Het zit namelijk zo, dat wanneer je nieuw speelgoed hebt, je er vanalles mee gaat uit proberen. Maar eens dat je volledig begrijpt hoe het werkt, dan heb je nieuwe spullen nodig, om weer van nul te beginnen en verder te experimenteren met iets anders.

Ik las dat de omgeving rondom jullie in Londen constant aan het veranderen is en dat dat een grote inspiratie was voor de nieuwe plaat. Kan je dat eens uitleggen?Â

F: Londen ondergaat momenteel veel herstructurering. In het algemeen zijn daar vooral negatieve gevolgen aan verbonden, zoals mensen uit hun woning zetten en nieuwe appartementsblokken bouwen op veel betekenende plaatsen van Londen. Volledige gemeenschappen vertrekken omdat het onbetaalbaar wordt. Vorige week las ik nog in de krant dat als je geen financiële steun kreeg van je ouders of wie dan ook, dat je 7000 pond per jaar moet verdienen om in Londen te kunnen wonen. That's just insane.

Het centrum van zuid Londen, waar onze studio zich bevindt, was een van de laatste leefbare plekken op dat vlak. Maar sinds enkele jaren ondergaat dat gebied hetzelfde. Al mijn vrienden en mensen rondom ons praten erover. Deze plaat is inderdaad grotendeels beïnvloed door deze discussie. Hoe positief het vroeger was met de stad en hoe fijn het was om zoveel diversiteit te hebben in een stad. Maar tegelijk vieren we ook wat Londen nog steeds is.

Â Met de vorige plaat hebben jullie een NME Award gewonnen. Zijn er nog andere prijzen die jullie graag zouden winnen?

O: Prijzen maken ons niet zo veel uit. Het is wel leuk om de erkenning te krijgen anderzijds.

F: Die NME prijs vond ik wel leuk om te krijgen. Sinds mijn dertiende lees ik NME en elk jaar was ik benieuwd naar wie de prijs van 'Best album' zou winnen. Het was wel vreemd om die prijs dan zelf te winnen. Uiteindelijk is het wel muziek en geen sport. Volgens mij zal niemand teleurgesteld zijn als we geen prijzen meer zouden winnen. Binnenkort toeren jullie weer in de Verenigde Staten. Felix, jij vertelde in een interview dat platen beter klinken wanneer je op de baan bent in de VS. Welke platen neem je dan zo mee op tour?

F: (lacht) Inderdaad. Ik heb nog geen idee welke ik deze keer allemaal zal meenemen, maar sowieso 'Colour Of Spring' van Talk Talk. Dat album is zo magisch. Als ik ergens heen ga staat dat album altijd op mijn telefoon.

O:Â Ik kan nu echt niet meer zonder 'Let England Shake' van PJ Harvey.

F: Of 'Paul's Boutique' van The Beastie Boys. I fucking love that record, it's so much fun.Â

Wat is de vreemdste ervaring dat jullie hebben meegemaakt tijdens een optreden?Â

O: Wel onlangs moesten we optreden en de organisator wou een confettikanon gebruiken omdat we de afsluiter waren van een soort van concertreeks. (Felix schiet in de lach) Dat is niet echt onze stijl. Ik voelde het gewoon aankomen. Tijdens de laatste nummers zat ik me heel de tijd voor te stellen hoe het er zou uitzien. Ik beeldde me ook heel de tijd een kerel in die klaar stond om op de knop te duwen. Vreemd gevoel. Uiteindelijk stelde het niets voor, maar op foto's zag het er geweldig uit. Op dat moment vond ik het zo raar. Op een of andere manier ben ik er toch over geraakt. (lacht)

Zijn er landen waar jullie graag nog zouden willen optreden die jullie voordien nog niet hebben bezocht?Â

O: Toen ik op de kunstschool zat wou ik altijd eens naar Rusland gaan. Vooral omdat

de manier van denken er heel anders is. China wil ik ook graag doen om dezelfde reden. Het ding is dat de zalen waar je optreedt een verzamelaarsplaats is van mensen die min of meer dezelfde mentaliteit hebben. Ik ben benieuwd naar hoe het voelt als je ver weg bent van huis. En met ver bedoel ik niet qua grenzen, maar ver van huis qua manier van denken.

Felix en Orlando, bedankt voor het gesprek.Â

F & O: Heel graag gedaan man!

< Elvin Vanzeebroeck >